

Zbigniew Sawicki

Kończewice, st. 1, gm. Miłoradz, woj.
elbląskie, AZP 18-46/1

Informator Archeologiczny : badania 31, 34-35

1997

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

4. osadnictwo kultury łużyckiej wydzielone na podstawie pojedynczych fragmentów ceramiki
5. osadnictwo kultury pomorskiej wydzielone na podstawie pojedynczych fragmentów ceramiki
6. osadnictwo kultury przeworskiej - większość obiektów ,w tym 2 półziemianki, piec wapienniczy (siódmy na stanowisku), studnia (druga na stanowisku) zespół pięciu dymarek, obiekty ze szkieletami zwierząt
7. osadnictwo wczesnośredniowieczne z rozwiniętych faz tego okresu, wydzielone na podstawie pojedynczych fragmentów ceramiki
8. osadnictwo średniowieczne i nowożytnie, wydzielone na podstawie pojedynczych fragmentów ceramiki.

Wyniki badań potwierdziły dominację dwóch jednostek kulturowych na stanowisku: kultury pucharów lejkowatych oraz kultury przeworskiej. Osadę kultury pucharów lejkowatych uznać można za jedną z największych w Wielkopolsce.

Również w sezonie badawczym 1997 odnotowano dwie nowe jednostki kulturowe na stanowisku: kulturę chojnicko – pieńkowską oraz kulturę ceramiki sznurowej.

Materiały zabytkowe znajdują się w Muzeum Regionalnym w Kościanie, dokumentacja w PSOZ w Lesznie.

Kobielice, st. 19 (GAZ 120), gm. Zakrzewo, woj. wrocławskie - patrz: młodszy okres przedrzymski - okres wpływów rzymskich

KOCMYRZÓW, st. 17, gm. Kocmyrzów-Luborzycza, woj. krakowskie, AZP 100-58/17

- obiekt kultowy kultury ceramiki sznurowej (schyłkowy neolit)
- cmentarzysko kurhanowe kultury ceramiki sznurowej (schyłkowy neolit)
- cmentarzysko ciałopalne kultury łużyckiej (epoka brązu)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w maju przez dr. Krzysztofa Tunię (Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk w Krakowie). Finansowane przez PSOZ. Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię 5 arów.

Celem ratowniczych prac wykopaliskowych była kontynuacja ubiegłorocznych badań cmentarzyska kultury ceramiki sznurowej oraz cmentarzyska kultury łużyckiej, znajdujących się na granicy wsi Kocmyrzów i Pietrzejowice, w obrębie szerokiej, lokalnej kulminacji lessowego Płaskowyżu Proszowickiego. Na wschód od zbadanych w ubiegłym sezonie pozostałości kurhanu i dwóch grobów niszowych kultury ceramiki sznurowej odkryto sepulkralny bądź kultowy obiekt należący (na podstawie analogii) - do wspomnianego wyżej zespołu. Posiadał on pionowy szyb o głębokości 235 cm rozszerzający się dzwonowato w części przydennej. W połowie wysokości ściany bocznej szybu odsłonięto, wkopaną w lessowy calec, niszę noszącą ślady działania ognia. Na dnie obiektu natrafiono na fragment szkieletu zwierzęcego. W sąsiedztwie tego obiektu natrafiono na pozostałości paru jam - bez znalezisk ruchomych - które ze względu na charakter wypełniska można by łączyć chronologicznie z opisanym wyżej obiektem. W obrębie wykopu natrafiono również na ciałopalne cmentarzysko z epoki brązu. Wyeksplorowano kilkadziesiąt grobów oraz szereg skupień ceramiki, być może pozostałości po zniszczonych przez orkę pochówkach.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Pracowni Archeologicznej Instytutu Etnologii i Archeologii PAN w Igołomii.

Badania będą kontynuowane.

KOŃCZEWICE, st.1, gm. Miłoradz, woj. elbląskie, AZP 18-46/1

- ślady osadnictwa ze schyłkowego neolitu
- ślady osadnictwa z wczesnej epoki żelaza
- ślady osadnictwa z okresu wpływów rzymskich
- ślady osadnictwa późnośredniowiecznego

- ślady osadnictwa nowożytnego

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 8 sierpnia do 1 października, przez mgr. Zbigniewa Sawickiego (Muzeum Zamkowe w Malborku). Finansowane przez PSOZ. Przebadano powierzchnię 100 m².

Stanowisko wielokulturowe na tzw. Lisiej Górze położone jest na nizinie żuławskiej w widłach Wisły i Nogatu, w odległości ok. 2,5 km na północ od drogi Malbork - Tczew i około 3 km na północny wschód od wsi Kończewice. Pierwotnie niewielkie wzgórze przestało być wzniesieniem wskutek długotrwałego wybierania piasku. Powstałe w tym miejscu bagniste obniżenie zostało całkowicie zniwelowane poniżej poziomu okolicznych pól uprawnych. Stanowiskiem interesowano się już w XIX w. W latach 30-tych XX w. obserwacje i badania prowadzili tu dr F.W. Marschal i W. La Baume. W 1951 roku badania powierzchniowe przeprowadził W. Łęga, a w latach 1973-1974 badaniami ratowniczymi kierował E.

Kazimierczak.

Stanowisko w obecnym kształcie to zabagniona niecka, znacznych rozmiarów. Wykop usytuowano przy północnej krawędzi wybierzyska w odległości 5-8 m od istniejącego rowu melioracyjnego. Układ warstw przedstawiał się następująco: 1. warstwa orna, jasnobrązowa, spoista, bardzo twarda; 2. ciemnobrązowa ziemia z orsztynem, pomarańczowo-brązową gliną, z ciemnobrązowymi zaciekami, zbita; 3. szary piasek z rdzawymi naciekami, sypki; 4. calec, jasnożółty piasek.

Ogółem pozyskano 660 fragmentów ceramiki naczyniowej, ponadto 2 żelazne gwoździe, fragment żelaznej podkowy, rozcieracz kamienny(?), 3 ułamki paciorków bursztynowych, fragment paciorka bursztynowego oraz 52 artefakty krzemienne. Ponadto odkryto serię dużych fragmentów szczątków zwierzęcych, m.in. 85 ułamków bydła, 10 świni, 22 owcy/kozy, 4 fragmenty poroża i 1 ząb jelenia, 2 bobra, 1 sarny.

Mimo licznych badań i obserwacji, wiedza na temat chronologii, funkcji, zasięgu i wielu innych kwestii nie jest satysfakcjonująca. Chronologicznie stanowisko jest bardzo zróżnicowane - poświadczono mamy materiały od schyłku neolitu po średniowiecze i czasy nowożytne. Mimo znacznej miąższości nawarstwień, wobec mieszanego charakteru warstw, nie udało się rozwarstwić i oddzielić warstw młodszych od starszych.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Zamkowym w Malborku.

Ze względu na degradację zachowanych nielicznych relikwów, a także wyjątkowy charakter tego stanowiska na Żuławach, badania ratownicze powinny być kontynuowane.

Kowalewko, st. 12, gm. Oborniki, woj. poznańskie - patrz: młodszy okres przedrzymski - okres wpływów rzymskich

Krajnik Górny, st. 30, gm. Chojna, woj. szczecińskie - patrz: wczesna epoka żelaza

Kraków-Tyniec, st. 2 - patrz: wczesne średniowiecze

KRZEMIONKI, st. 1, gm. Bodzechów, woj. kieleckie, AZP 83-71/-

- kopalnie krzemienia (neolit, wczesna epoka brązu)

Przedinwestycyjne, ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez dr. Wojciecha Borkowskiego (Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie). Finansowane przez Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie. Osiemnasty sezon badań.

Ponad studniskiem szybu kopalni 7/610, w centralnej partii pola eksploatacyjnego, powstaje pawilon wystawienniczy. Ma być w nim eksponowana hałda z zachowanymi ścieżkami górniczymi, rekonstrukcja dachu ponad wlotem szybu kopalni oraz fragment domostwa — wiaty górniczej o konstrukcji słupowej. Prace obejmowały rejony pracowni i hałdy gruzowej, przewidziane do zniszczenia w trakcie budowy podmurówki pawilonu oraz słupów podtrzymujących konstrukcję. Wyeksplorowano także hałdę przykrywającą fragment pracowni przylegający do ściany odkrytej konstrukcji mieszkalnej.